Parlament Europejski
2024-2029

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

2025/2184(INI)

26.2.2026

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie wdrożenia zalecenia Rady z dnia 30 października 2020 r. w sprawie pomostu do zatrudnienia – wzmocnienia gwarancji dla młodzieży oraz zastępującego zalecenie Rady z 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży
(2025/2184(INI))

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

Sprawozdawca: Hristo Petrov

SPIS STREŚCI

Strona

UZASADNIENIE – STRESZCZENIE FAKTÓW I USTALENIA 3

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 7

ZAŁĄCZNIK: WYKAZ PODMIOTÓW, OD KTÓRYCH SPRAWOZDAWCA OTRZYMAŁ INFORMACJE 12

UZASADNIENIE – STRESZCZENIE FAKTÓW I USTALENIA

Cel tego sprawozdania z wdrażania jest jasny – by aktywne wsparcie na rzecz zatrudnienia młodzieży uznano za priorytet polityczny UE i państw członkowskich. Gwarancja dla młodzieży jest dużym zobowiązaniem politycznym. To obietnica, że każda młoda osoba poniżej 30 roku życia otrzyma ofertę wysokiej jakości zatrudnienia, dalszego kształcenia, przygotowania zawodowego lub stażu w ciągu czterech miesięcy od uzyskania statusu osoby bezrobotnej lub zakończenia kształcenia. Zobowiązanie to, podjęte w 2013 r. i odnowione w 2020 r., czyni Unię Europejską wiarygodniejszą w oczach jej młodych obywateli.

Przekłada się również na wymierne rezultaty. Choć nie zawdzięczamy tego wyłącznie wdrażaniu gwarancji, bezrobocie młodzieży w UE spadło w ciągu dekady o prawie dziesięć punktów procentowych. Skorzystało z niej ponad 60 mln młodych ludzi, a jej wzmocnienie doprowadziło do reform instytucjonalnych w państwach członkowskich. Zalety tej polityki dostrzeżono także poza granicami UE – własne programy gwarancji dla młodzieży opracowują już kraje sąsiadujące, zwłaszcza na Bałkanach Zachodnich. Pomimo sukcesów nie można jednak zapomnieć, że stopa bezrobocia młodzieży pozostaje prawie trzykrotnie wyższa niż ogółu społeczeństwa, a przez ostatnie trzy lata tendencja spadkowa zatrzymała się. Wiele osób młodych dalej znajduje się w trudnej sytuacji.

W niektórych państwach członkowskich nadal niepokoi odsetek młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (młodzież NEET). Zjawisko to dotyka w większym stopniu kobiety, Romów, młode osoby z niepełnosprawnościami i inne grupy szczególnie wrażliwe. Ukazuje niedoskonałość jednolitego podejścia i konieczność ukierunkowanego i inkluzywnego wdrożenia gwarancji dla młodzieży, skupionego na konkretnych obszarach. Osobom młodym należy dać pracę nie tylko ze względów społecznych, ale i strategicznych – by rozwiązać problem niedoboru siły roboczej i umiejętności, który hamuje naszą gospodarkę.

Żeby działać skutecznie, należy dokładnie zrozumieć grupy docelowe. Główną przeszkodą jest brak szczegółowych danych na temat młodzieży NEET. Tylko dzięki szczegółowemu rozpoznaniu jej podgrup i ich cech można zaplanować odpowiednie działania. Osoby młode, których miałyby one dotyczyć, muszą uczestniczyć w ich opracowywaniu. Żadna polityka włączenia społecznego nie może być skuteczna bez aktywnego udziału jej beneficjentów.

W ocenie wdrażania wzmocnionej gwarancji dla młodzieży podkreślono, że to bardzo ambitny politycznie program i że na państwach członkowskich spoczywa duża odpowiedzialność, ale zwrócono też uwagę na problemy napotkane podczas wcielania go w życie. Tradycji instytucjonalnych i realiów rynku pracy państw członkowskich nie da się połączyć w jednym systemie. Niektóre państwa włączyły gwarancję dla młodzieży do dotychczasowych systemów, inne stworzyły specjalne modele. Niektóre zarządzane są centralnie, na szczeblu krajowym, inne – na szczeblu lokalnym. Niektóre opierają się na podejściu „przede wszystkim zatrudnienie", inne skupiają się na szkoleniach.

Różnorodność jest cenna. Nie może jednak tłumaczyć nadmiernych różnic w wynikach wdrażania gwarancji dla młodzieży. Wskaźniki monitorowania bezpośredniego na szczeblu UE pokazują, że rzeczywistość znacząco odbiega od założeń. Zbyt mało osób młodych otrzymuje ofertę pracy w ciągu czterech miesięcy i zbyt mało znajduje trwałe zatrudnienie. Wskaźniki monitorowania wyników są z kolei dalece niewystarczające pod względem ilości i jakości gromadzonych danych. Należy pokonać przeszkodę strukturalną, jaką jest administracyjna lub

prawna niezdolność niektórych służb do wymiany informacji i monitorowania postępów. Poprawę systemów monitorowania i oceny w państwach członkowskich należy uznać za priorytet polityczny.

Co gorsza, większość młodzieży NEET, zwłaszcza osób najbardziej oddalonych od rynku pracy, nie może skorzystać z programów gwarancji dla młodzieży. Jeśli są bierne zawodowo, mieszkają na obszarach wiejskich lub zmarginalizowanych i nie widnieją w rejestrach publicznych służb zatrudnienia, są niewidzialne dla instytucji. Organom odpowiedzialnym za wdrażanie często brakuje zasobów ludzkich i finansowych, by dotrzeć do takich osób. Tym samym ci, którzy najbardziej potrzebują wsparcia, otrzymują go najmniej. Sytuacja ta jest nie do przyjęcia z politycznego punktu widzenia. Należy pilnie, i współmiernie do stojących przed nimi wyzwań, zwiększyć zasoby administracyjne i ludzkie specjalizujące się we wsparciu zatrudnienia ludzi młodych.

Wiedza o gwarancji dla młodzieży jest na ogół szczątkowa. W kilku państwach członkowskich program ten jest częścią szerszych programów skierowanych do osób młodych lub całej ludności – do tego stopnia, że staje się niewidoczny. Niektórzy beneficjenci nie wiedzą nawet, że uczestniczą w programie gwarancji dla młodzieży. Polityka, której ludzie nie są świadomi ani której nie rozumieją, nie jest skuteczna ani zasadna.

Należy skupić się na prewencji. Polityki związanej z gwarancją dla młodzieży nie można prowadzić w odizolowaniu i tylko w ostateczności. Aby zapobiec wielokrotnym powrotom do statusu NEET, należy zniechęcać do wczesnego przerywania nauki, pomagać uczniom w trudnej sytuacji i nieść wsparcie po zakończeniu stażu. Trwała integracja wymaga ciągłego, zintegrowanego i spójnego podejścia.

Równie istotna jest faza przygotowawcza. Wiele osób młodych w trudnej sytuacji nie jest od razu gotowych, by wejść na rynek pracy. Potrzebują indywidualnych wskazówek, wsparcia psychospołecznego i szkolenia w zakresie umiejętności podstawowych. Wszystko to musi prowadzić do eliminacji podstawowych przyczyn wykluczenia społecznego, jeśli młodzież NEET ma się ponownie zintegrować. Aktywne włączenie najbardziej zmarginalizowanych młodych ludzi musi stać się głównym priorytetem wzmocnionej gwarancji dla młodzieży.

W tym kontekście walidacja umiejętności nabytych w warunkach pozaformalnych lub nieformalnych jest czynnikiem strategicznym. Wielu osób młodych nabywa umiejętności w rodzinie, we wspólnocie lokalnej lub w szerszym środowisku społecznym, ale umiejętności te nie są oficjalnie uznawane. Ich walidacja może usunąć bariery w zatrudnieniu i pomóc promować lokalne talenty.

Również instytucje powinny być lepiej przygotowane. Publicznym służbom zatrudnienia i organizacjom partnerskim często brakuje wykwalifikowanego personelu, który poradziłby sobie z najbardziej złożonymi problemami. W ten sposób dochodzimy do tematu rozszerzenia gwarancji dla młodzieży na osoby w wieku 25–29 lat. Ma to duże znaczenie polityczne, ponieważ znalezienie pracy w tym wieku jest bardziej czasochłonne i niestabilne. Bez dodatkowych zasobów takie rozszerzenie prowadzi do rozproszenia działań i nie gwarantuje odpowiedniego wsparcia dla tej grupy wiekowej. Prawdziwie indywidualne podejście wymaga większych zasobów. W przeciwnym razie standaryzacja usług okaże się droższa ze względu na ograniczoną skuteczność w zmniejszaniu nierówności i w długoterminowej integracji młodzieży NEET.

Należy dokładnie rozważyć zrównoważenie proponowanych rozwiązań. Priorytetowe traktowanie zatrudnienia jest zrozumiałe, biorąc pod uwagę pilne potrzeby finansowe młodych ludzi, ale dotowane miejsca pracy nie zawsze gwarantują długoterminową integrację. Świadczy o tym częsty powrót do niepewności zatrudnienia. Wybór najodpowiedniejszej oferty dla każdej osoby lub połączenie kształcenia, przygotowania zawodowego, staży i zatrudnienia mógłby przynieść solidniejsze i trwalsze rezultaty.

W ofertach gwarancji dla młodzieży powinny się również znaleźć wolontariaty. Mogą pozwolić niektórym osobom młodym na elastyczny rozwój umiejętności, odbudowę więzi społecznych i przygotowanie do zatrudnienia. Takim ofertom musi jednak towarzyszyć dodatkowe finansowanie, by nie ucierpiały obecne programy.

Kluczową kwestią pozostaje jakość ofert. Dostosowanie wzmocnionej gwarancji dla młodzieży do europejskich przepisów dotyczących jakości i Europejskiego filaru praw socjalnych nie wystarcza, by przynieść beneficjentom wymierne korzyści. Otwarta metoda koordynacji na szczeblu UE mogłaby umożliwić ustrukturyzowaną wymianę dobrych praktyk, a także ujednolicenie kryteriów oceny i bardziej rygorystyczne monitorowanie jakości staży.

Sukces gwarancji dla młodzieży zależy również od silnej współpracy między ministerstwami, publicznymi służbami zatrudnienia, służbami edukacyjnymi, organizatorami szkoleń, partnerami społecznymi, krajowymi radami młodzieżowymi, organizacjami pozarządowymi i władzami lokalnymi. Podejście oparte na współpracy pozwala stworzyć zintegrowaną sieć wsparcia i pomaga odbudować zaufanie osób młodych najbardziej oddalonych od rynku pracy.

Należy również lepiej skoordynować działania z europejską gwarancją dla dzieci, by zagwarantować osobom w wieku 15–18 lat ciągłość wsparcia i nie dopuścić, by ich trudna sytuacja się utrwaliła. Bardziej kompleksowe podejście w połączeniu z innymi unijnymi strategiami włączenia społecznego, takimi jak unijne ramy strategiczne dotyczące Romów lub strategie Unii równości, pozwoliłoby skuteczniej działać na rzecz młodych ludzi niezależnie od ich sytuacji.

Żadnych ambicji politycznych nie można zaspokoić bez odpowiednich środków finansowych. Bezpośrednie powiązanie z EFS+ i specjalny przydział w wysokości 12,5 % w wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027 pozwoliły na znaczne postępy. Trudności z absorpcją środków w niektórych państwach członkowskich i usunięcie wydzielonego finansowania z proponowanych wieloletnich ram finansowych na lata 2028–2034 stwarzają jednak realne zagrożenie dla stabilności i skuteczności środków finansowych przeznaczonych na gwarancję dla młodzieży.

Biorąc pod uwagę wciąż nierównomierne wyniki wdrażania i ciągłe różnice między państwami członkowskimi, potrzeba politycznego impulsu do wsparcia osób młodych, które wchodzą na rynek pracy. W przypadku państw członkowskich, gdzie bezrobocie młodzieży i odsetek młodzieży NEET przekraczają średnią UE, Komisja musi podjąć wiążące decyzje. Celem nie jest ukaranie tych państw, lecz wprowadzenie wymogu jasnych planów poprawy. Pozwoliłyby zwiększyć zdolności administracyjne, lepiej uwzględnić grupy docelowe, (zwłaszcza te, do których najtrudniej dotrzeć), opracować ambitne kampanie informacyjne, poprawić jakość ofert i stworzyć wiarygodne systemy gromadzenia danych. Ostatecznym celem jest poprawa pozytywnej konwergencji społecznej w Unii Europejskiej i umożliwienie młodym ludziom dostępu do praktycznych rozwiązań.

Gwarancja dla młodzieży musi stać się tym, czym chce być – wiarygodną obietnicą włączenia, autonomii i godności dla wszystkich osób młodych.

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wdrożenia zalecenia Rady z dnia 30 października 2020 r. w sprawie pomostu do zatrudnienia – wzmocnienia gwarancji dla młodzieży oraz zastępującego zalecenie Rady z 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży (2025/2184(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając zalecenie Rady z 30 października 2020 r. w sprawie pomostu do zatrudnienia – wzmocnienia gwarancji dla młodzieży oraz zastępujące zalecenie Rady z 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży[1],

– uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 145, 147, 149, 165 i 288 i 292 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

– uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 14, 15, 21 i 31,

– uwzględniając Europejski filar praw socjalnych ogłoszony i podpisany przez Radę, Parlament i Komisję 17 listopada 2017 r., w szczególności zasady 1, 3 i 4,

– uwzględniając zalecenie Rady z 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży[2],

– uwzględniając komunikat Komisji z 7 października 2020 r. „Unia równości: unijne ramy strategiczne na rzecz równouprawnienia, włączenia społecznego i udziału Romów” (COM(2020)0620),

– uwzględniając zalecenie Rady (UE) 2021/1004 z 14 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia europejskiej gwarancji dla dzieci[3],

– uwzględniając ramy europejskiego semestru i zalecenia dla poszczególnych krajów,

– uwzględniając zasady monitorowania i sprawozdawczości Komitetu ds. Zatrudnienia (EMCO) dotyczące gwarancji dla młodzieży, w tym wskaźniki bezpośredniego monitorowania, wskaźniki monitorowania wyników i kluczowe przesłania wykorzystywane w wielostronnym nadzorze nad jej wdrażaniem,

– uwzględniając wskaźniki Eurostatu dotyczące bezrobocia młodzieży i młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (młodzież NEET),

– uwzględniając sprawozdania monitorujące Komisji i gromadzenie danych na temat wdrażania gwarancji dla młodzieży,

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1057

[1] Dz.U. C 372 z 4.11.2020, s. 1.
[2] Dz.U. C 120 z 26.4.2013, s. 1.
[3] Dz.U. L 223 z 22.6.2021, s. 14, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2021/1004/oj.

z 24 czerwca 2021 r. ustanawiające Europejski Fundusz Społeczny Plus (EFS+) oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1296/2013[4],

– uwzględniając zalecenie Rady z 15 marca 2018 r. w sprawie europejskich ram jakości i skuteczności programów przygotowania zawodowego[5],

– uwzględniając zalecenie Rady z 10 marca 2014 r. w sprawie ram jakości staży[6],

– uwzględniając zalecenie Rady z 24 listopada 2020 r. w sprawie kształcenia i szkolenia zawodowego na rzecz zrównoważonej konkurencyjności, sprawiedliwości społecznej i odporności[7],

– uwzględniając zalecenie Rady z 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego[8],

– uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego (ETO) nr 3/2015 z 24 marca 2015 r. pt. „Europejska gwarancja dla młodzieży: rozpoczęto wdrażanie, lecz wciąż istnieją zagrożenia” i sprawozdanie specjalne nr 5/2017 z 4 kwietnia 2017 r. pt. „Bezrobocie wśród młodzieży – czy polityka UE wpłynęła na zmianę sytuacji?”,

– uwzględniając europejską ocenę wdrożenia Biura Analiz Parlamentu Europejskiego z 18 grudnia 2025 r. pt. „Wdrożenie wzmocnionej gwarancji dla młodzieży – tendencje w państwach członkowskich UE, wpływ, finansowanie UE i zarządzanie”,

– uwzględniając swoją rezolucję z 8 października 2020 r. w sprawie gwarancji dla młodzieży[9],

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Kultury i Edukacji,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A10-0000/2026),

A. mając na uwadze, że wzmocniona gwarancja dla młodzieży (RYG) to zobowiązanie państw członkowskich, że każda osoba młoda poniżej 30 roku życia otrzyma ofertę wysokiej jakości zatrudnienia, dalszego kształcenia, przygotowania zawodowego lub stażu w ciągu czterech miesięcy od uzyskania statusu osoby bezrobotnej lub zakończenia kształcenia;

B. mając na uwadze, że trudno ustalić bezpośredni związek przyczynowy między wdrożeniem RYG a odnotowanymi wynikami w zakresie zmniejszenia odsetka młodzieży NEET i bezrobocia młodzieży;

[4] Dz.U. L 231 z 30.6.2021, s. 21, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1057/oj.
[5] Dz.U. C 153 z 2.5.2018, s. 1.
[6] Dz.U. C 88 z 27.3.2014, s. 1.
[7] Dz.U. C 417 z 2.12.2020, s. 1.
[8] Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.
[9] Dz.U. C 395 z 29.9.2021, s. 101.

Tendencje we wdrażaniu gwarancji dla młodzieży

1. z zadowoleniem przyjmuje dobre wyniki rynków pracy w UE i rekordowo niskie stopy bezrobocia; ubolewa jednak, że tendencja ta nie wpływa znacząco na młodych ludzi, wśród których stopa bezrobocia wynosi około 15 % i nadal jest prawie trzykrotnie wyższa niż w przypadku ogółu społeczeństwa;

2. z zadowoleniem stwierdza, że od czasu wprowadzenia gwarancji dla młodzieży odsetek młodzieży NEET w UE maleje i w 2024 r. wyniósł 11,1 %; zauważa jednak rozbieżności między państwami członkowskimi, z których część osiągnęła już cel na 2030 r., a część nadal odnotowuje niepokojąco wysoki odsetek młodzieży NEET;

3. podkreśla, że zgodnie ze wskaźnikami bezpośredniego monitorowania gwarancji dla młodzieży istnieją poważne i trwałe wyzwania związane z realizacją i działaniem programów gwarancji; podkreśla w szczególności, że w 2024 r. ponad połowa uczestników (54 %) pozostała w fazie przygotowawczej na ponad cztery miesiące i że w mniej niż połowie przypadków ta faza kończyła się pozytywnie i terminowo (45,1 %);

4. zaznacza, że w kilku państwach członkowskich wskaźniki monitorowania wyników są obarczone brakiem danych i niedociągnięciami metodycznymi;

5. podkreśla, że niektórzy młodzi ludzie znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji społecznej i są bardziej zagrożeni bezrobociem, a także barierami strukturalnymi w dostępie do szkoleń i rozwoju umiejętności;

6. podkreśla, że dzięki włączeniu Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych do EFS+ zobowiązano się do przeznaczenia 12,5 % EFS+ na działania i reformy promujące zatrudnienie młodzieży, kształcenie i szkolenie zawodowe oraz przejście od kształcenia do zatrudnienia w państwach członkowskich, w których odsetek młodzieży NEET przekracza średnią UE; głęboko ubolewa, że tego przeznaczenia środków, będącego spuścizną Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, nie uwzględniono we wniosku Komisji dotyczącym wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2028–2034;

Wpływ wzmocnionej gwarancji dla młodzieży

7. uznaje, że RYG prowadzi do przyspieszenia reform instytucjonalnych i innowacji politycznych w państwach członkowskich, a także do refleksji nad reorganizacją aktywnej polityki rynku pracy dla młodych ludzi;

8. podkreśla, że wpływ RYG jest różny w poszczególnych państwach członkowskich pod kątem wdrażania i konkretnych elementów wzmocnienia;

9. ubolewa, że młodzi ludzie, a także część władz – poza osobami, które bezpośrednio odpowiadają za programy lub kwestie zatrudnienia – wciąż niewiele wiedzą o programach RYG;

10. zauważa, że brak działań informacyjnych pozostaje jedną z głównych przeszkód we wdrażaniu RYG; ubolewa, że podjęte środki są na ogół bierne i oparte wyłącznie na danych o młodzieży NEET zarejestrowanej przez publiczne służby zatrudnienia;

11. wyraża zaniepokojenie, że programy RYG mają problem z dotarciem do słabszych i biernych zawodowo grup – zwłaszcza na obszarach oddalonych – takich jak społeczności romskie;

12. wyraża zaniepokojenie, że w programach RYG przechodzi się ze świadczeń zindywidualizowanych do usług ogólnych;

13. zauważa, że pomimo nacisku na ujednolicenie kryteriów jakości w przepisach UE jakość ofert prawie w ogóle się nie poprawiła od czasu wprowadzenia RYG;

14. uważa, że RYG nie osiągnęła w pełni założeń i wymaga dalszej poprawy, by zaspokoić związane z nią ambicje;

Zalecenia

15. wzywa państwa członkowskie do ukierunkowanej poprawy konkretnych zdolności administracyjnych publicznych służb zatrudnienia i innych podmiotów krajowych odpowiedzialnych za wdrażanie RYG;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do kompleksowego wsparcia eliminacji złożonych barier napotykanych przez młodzież NEET, by najpierw pozbyć się podstawowych przyczyn wykluczenia społecznego, a dopiero potem zająć się kwestią zatrudnienia młodzieży NEET;

17. podkreśla, że podejście oparte na współpracy jest kluczowe dla pomyślnego wdrożenia RYG; apeluje do państw członkowskich o ściślejszą współpracę między ministerstwami, publicznymi służbami zatrudnienia, partnerami społecznymi, podmiotami rynku pracy, krajowymi radami młodzieżowymi i społeczeństwem obywatelskim na szczeblu centralnym i lokalnym, by zagwarantować, że wszyscy pracują w zintegrowanej sieci usług dla młodzieży NEET;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by włączyły do programów RYG środki zapobiegające przedwczesnemu kończeniu nauki, które może negatywnie wpływać na późniejsze życie osób młodych;

19. wzywa państwa członkowskie, by ulepszyły ofertę kształcenia i szkolenia zawodowego oraz unowocześniły systemy uczenia się przez całe życie; wzywa, by z związku z tym rozważyły wprowadzenie indywidualnych kont szkoleniowych lub funduszy szkoleniowych, zgodnie z modelami krajowymi;

20. apeluje o lepszą koordynację między gwarancją dla młodzieży a gwarancją dla dzieci na szczeblu unijnym i krajowym, szczególnie w celu ciągłego wsparcia potrzebujących dzieci w wieku 15–18 lat i gdy staną się młodymi dorosłymi; podkreśla, że celem tego zintegrowanego podejścia musi być zapobieganie wstrząsowi, jakim jest nagła utrata wsparcia systemowego po osiągnięciu dojrzałości (zjawisko *care cliff*);

21. wzywa państwa członkowskie, by na szczeblu krajowym i lokalnym wzmogły działania informacyjne skierowane do młodzieży NEET w trudnej sytuacji i uczyniły aktywizację tej grupy głównym priorytetem wdrażania RYG;

22. apeluje do państw członkowskich, zgodnie z zaleceniem Rady z 20 grudnia 2012 r., by usprawniły systemy walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego; zachęca, by dostosowano te systemy w celu dotarcia do młodzieży NEET w trudnej sytuacji i by w związku z tym poszerzono kompetencje osób odpowiedzialnych za walidację lub dokonywano szczegółowych ustaleń, a jednocześnie zadbano o jakość tych procedur;

23. wzywa państwa członkowskie, by w ofertach RYG bardziej skupiały się na rozwoju umiejętności, a tym samym nie koncentrowały na samym zatrudnianiu lub znajdowaniu dotowanych miejsc pracy;

24. zaleca, by utworzono piąty komponent dla programów RYG, skupiony na ofertach wolontariatu; podkreśla, że może się on przyczynić do poprawy umiejętności i atrakcyjności rynkowej młodzieży NEET, a także ułatwi udzielanie pomocy młodym ludziom w trudnej sytuacji;

25. wzywa Komisję do wdrożenia otwartej metody koordynacji w sprawie jakości ofert RYG;

26. apeluje do Komisji i państw członkowskich, by w następnych WRF przeznaczono odpowiednie środki finansowe na RYG, szczególnie przez dalsze przeznaczanie funduszy UE na ten cel;

27. wzywa państwa członkowskie, by znacznie usprawniły systemy monitorowania wdrażania RYG pod kątem jakości i zakresu gromadzonych danych;

28. zauważa, że program ten wdrażany jest nierównomiernie, a dostrzeżonych problemów nie rozwiązano; apeluje do Komisji, by zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą przyjęła decyzje dotyczące państw członkowskich, w których bezrobocie młodzieży i odsetek młodzieży NEET są wyższe niż średnia UE;

°

° °

29. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK: WYKAZ PODMIOTÓW, OD KTÓRYCH SPRAWOZDAWCA OTRZYMAŁ INFORMACJE

Zgodnie z art. 8 załącznika I do Regulaminu sprawozdawca oświadcza, że ujął w swoim sprawozdaniu informacje dotyczące kwestii związanych z tematem, które otrzymał podczas sporządzania projektu sprawozdania od następujących przedstawicieli grup interesu objętych zakresem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości[1] lub od następujących przedstawicieli organów publicznych państw trzecich, w tym ich misji dyplomatycznych i ambasad:

1. Przedstawiciele grup interesu objęci zakresem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości
European Youth Forum
Youth Guarantee coordinator in Bulgaria
Fundación Secretariado Gitano
European Commission (DG EMPL)
European Commission (DG EAC)
European Trade Union Confederation (ETUC)
European Training Foundation
Business Europe
CEDEFOP
Youth Guarantee coordinator in Czechia
Youth Guarantee coordinator in Romania
Eurofound
Office of the Youth Guarantee coordinator in France

Powyższy wykaz został sporządzony na wyłączną odpowiedzialność sprawozdawcy.

Gdy osoby fizyczne są wymienione w wykazie z imienia i nazwiska, zidentyfikowane poprzez swoją funkcję lub wymienione z imienia i nazwiska wraz z podaniem ich funkcji, sprawozdawca oświadcza, że przedstawił tym osobom fizycznym Oświadczenie o ochronie prywatności w Parlamencie Europejskim nr 484 (https://www.europarl.europa.eu/data-protect/index.do), w którym określono warunki mające zastosowanie do przetwarzania danych osobowych tych osób oraz prawa związane z takim przetwarzaniem.

[1] Porozumienie międzyinstytucjonalne z 20 maja 2021 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości (Dz.U. L 207 z 11.6.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2021/611/oj).